Šis dokumentas yra skirtas tik informacijai, ir institucijos nėra teisiškai atsakingos už jo turinį

►**B**

TARYBOS SPRENDIMAS

2011 m. gruodžio 12 d.

dėl Europos Sąjungos prisijungimo prie 1974 m. Atėnų konvencijos dėl keleivių ir jų bagažo vežimo jūra 2002 m. protokolo, išskyrus jo 10 ir 11 straipsnius

(2012/22/ES)

(OL L 8, 2012 1 12, p. 1)

iš dalies keičiamas:

		Oficialusis leidinys		
		Nr.	puslapis	data
►**M1**	2013 m. gegužės 13 d. Tarybos reglamentas (ES) Nr. 517/2013	L 158	1	2013 6 10

▼B

TARYBOS SPRENDIMAS

2011 m. gruodžio 12 d.

dėl Europos Sąjungos prisijungimo prie 1974 m. Atėnų konvencijos dėl keleivių ir jų bagažo vežimo jūra 2002 m. protokolo, išskyrus jo 10 ir 11 straipsnius

(2012/22/ES)

EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdama į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 100 straipsnio 2 dalį kartu su 218 straipsnio 6 dalies a punktu ir 218 straipsnio 8 dalies pirma pastraipa,

atsižvelgdama į Europos Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdama į Europos Parlamento pritarimą,

kadangi:

(1) 1974 m. Atėnų konvencijos dėl keleivių ir jų bagažo vežimo jūra 2002 m. protokolu (toliau – Atėnų protokolas) žymiai patobulinama vežėjų atsakomybės ir kompensavimo jūra vežamiems keleiviams tvarka. Visų pirma jame numatyta griežta vežėjo atsakomybė, įskaitant privalomąjį draudimą, su teise pareikšti draudikams tiesioginį ieškinį iki tam tikrų nurodytų ribų bei numatytos taisyklės dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų pripažinimo bei vykdymo. Todėl Atėnų protokolas atitinka Sąjungos tikslą tobulinti teisinę tvarką, susijusią su vežėjų atsakomybe.

(2) Atėnų protokolu iš dalies keičiama 1974 m. Atėnų konvencija dėl keleivių ir jų bagažo vežimo jūra (toliau – Atėnų konvencija), o jo 15 straipsnyje nustatoma, kad Atėnų protokolo Susitariančiosios Šalys abu dokumentus supranta ir aiškina kaip vieną dokumentą.

(3) 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 392/2009 dėl keleivių vežėjų jūra atsakomybės avarijų atveju ([1]) dauguma Atėnų protokolo taisyklių įtraukta į Sąjungos teisę. Todėl Sąjunga pasinaudojo kompetencija dėl tuo reglamentu reglamentuojamų klausimų. Valstybės narės visgi išsaugo kompetenciją, susijusią su kai kuriomis Atėnų protokolo nuostatomis, pavyzdžiui, galimybės pasirinkti sąlyga, pagal kurią jos gali nustatyti aukštesnes atsakomybės ribas nei numatytosios Atėnų protokole. Pagal Atėnų protokolą valstybių narių kompetencijai priklausantys klausimai ir Sąjungos išimtinei kompetencijai priklausantys klausimai priklauso vieni nuo kitų. Todėl jų kompetencijai pagal Atėnų protokolą priklausančių klausimų atžvilgiu valstybės narės turėtų veikti koordinuotai, atsižvelgiant į jų pareigą lojaliai bendradarbiauti.

([1]) OL L 131, 2009 5 28, p. 24.

▼B

(4) Atėnų protokolą gali ratifikuoti, priimti, patvirtinti ar prie jo prisijungti valstybės ir regioninės ekonominės integracijos organizacijos, sudarytos suverenių valstybių, kurios toms organizacijoms perdavė kompetenciją tam tikrais Atėnų protokolu reglamentuojamais klausimais.

(5) Pagal Atėnų protokolo 17 straipsnio 2 dalies b punktą ir 19 straipsnį regioninės ekonominės integracijos organizacijos gali sudaryti Atėnų protokolą.

(6) 2006 m. spalio mėn. Tarptautinės jūrų organizacijos teisės komitetas priėmė Atėnų konvencijos įgyvendinimo TJO išlygą ir gaires (toliau – TJO gairės), kad būtų išspręsti kai kurie Atėnų konvencijos klausimai, visų pirma tokie kaip kompensacijos už žalą, susijusią su terorizmu, klausimas.

(7) Reglamento (EB) Nr. 392/2009 prieduose pateikiamos Atėnų konvencijos su pakeitimais, padarytais Atėnų protokolu, konsoliduotos redakcijos atitinkamos nuostatos ir TJO gairės.

(8) Pagal Atėnų protokolo 19 straipsnio nuostatas regioninė ekonominės integracijos organizacija pasirašymo, ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo metu turi apibrėžti savo kompetenciją, susijusią su Atėnų protokolu reglamentuojamais klausimais.

(9) Todėl Sąjunga turėtų prisijungti prie Atėnų protokolo ir pareikšti TJO gairėse numatytą išlygą. Tokios išlygos pareiškimas neturėtų būti suprantamas kaip dabartinio kompetencijos tarp Sąjungos ir valstybių narių sertifikavimo ir valstybės valdžios institucijų atliekamos kontrolės srityje paskirstymo pakeitimas.

(10) Tam tikros Atėnų protokolo nuostatos yra susijusios su teisminiu bendradarbiavimu civilinėse bylose ir todėl patenka į SESV trečiosios dalies V antraštinės dalies taikymo sritį. Kartu su šiuo sprendimu turi būti priimamas atskiras su tomis nuostatomis susijęs sprendimas.

(11) Valstybės narės, ketinančios ratifikuoti Atėnų protokolą ar prie jo prisijungti, turėtų, jei įmanoma, daryti tai vienu metu. Todėl valstybės narės turėtų keistis informacija apie jų ratifikavimo ar prisijungimo procedūrų eigą, kad pasirengtų kiek įmanoma vienu metu deponuoti savo ratifikavimo ar prisijungimo dokumentus. Ratifikuodamos Atėnų protokolą ar prie jo prisijungdamos valstybės narės turėtų pareikšti TJO gairėse numatytą išlygą,

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

Europos Sąjungos vardu patvirtinamas Europos Sąjungos prisijungimas prie 1974 m. Atėnų konvencijos dėl keleivių ir jų bagažo vežimo jūra 2002 m. protokolo (toliau – Atėnų protokolas), išskyrus jo 10 ir 11 straipsnius, kiek tai susiję su klausimais, priklausančiais išimtinei Sąjungos kompetencijai.

▼B

Atėnų protokolo tekstas, išskyrus jo 10 ir 11 straipsnius, pateikiamas priede.

2 straipsnis

1. Tarybos pirmininkas įgaliojamas paskirti asmenį arba asmenis, įgaliotą (-us) deponuoti Sąjungos prisijungimo prie Atėnų protokolo dokumentą, remiantis to protokolo 17 straipsnio 2 dalies c punktu, 17 straipsnio 3 dalimi ir 19 straipsniu.

2. Prisijungimo dokumento deponavimo metu Sąjunga pateikia tokį pareiškimą dėl kompetencijos:

„1. 1974 m. Atėnų konvencijos dėl keleivių ir jų bagažo vežimo jūra 2002 m. Atėnų protokolo 19 straipsnyje nustatyta, kad regioninės ekonominės integracijos organizacijos, kurias sudaro suverenios valstybės, perdavusios joms kompetenciją tam tikrais tuo Protokolu reglamentuojamais klausimais, gali jį pasirašyti, jeigu pateikia tame straipsnyje nurodytą pareiškimą. Sąjunga nusprendė prisijungti prie Atėnų protokolo, todėl teikia tokį pareiškimą.

▼M1

2. Dabartinės Europos Sąjungos valstybės narės yra Belgijos Karalystė, Bulgarijos Respublika, Čekijos Respublika, Danijos Karalystė, Vokietijos Federacinė Respublika, Estijos Respublika, Airija, Graikijos Respublika, Ispanijos Karalystė, Prancūzijos Respublika, Kroatijos Respublika, Italijos Respublika, Kipro Respublika, Latvijos Respublika, Lietuvos Respublika, Liuksemburgo Didžioji Hercogystė, Vengrija, Malta, Nyderlandų Karalystė, Austrijos Respublika, Lenkijos Respublika, Portugalijos Respublika, Rumunija, Slovėnijos Respublika, Slovakijos Respublika, Suomijos Respublika, Švedijos Karalystė, Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė.

▼B

3. Šis pareiškimas netaikomas Europos Sąjungos valstybių narių teritorijoms, kuriose negalioja Sutartis dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau – SESV), ir juo nedaromas poveikis tokiems aktams ar pozicijoms, kuriuos atitinkamos valstybės narės pagal Protokolą gali priimti tų teritorijų vardu ir interesais.

4. Europos Sąjungos valstybės narės suteikė Sąjungai išimtinę kompetenciją dėl priemonių, priimtų remiantis SESV 100 straipsniu. Tokios priemonės buvo priimtos dėl Atėnų konvencijos su pakeitimais, padarytais Atėnų protokolu, 1 ir 1a straipsnių, 2 straipsnio 2 dalies, 3–16 straipsnių, 18, 20 ir 21 straipsnių ir TJO gairių nuostatų, priėmus 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 392/2009 dėl keleivių vežėjų jūra atsakomybės avarijų atveju.

▼B

5. Naudojimasis kompetencija, kurią valstybės narės perdavė Europos Sąjungai pagal SESV, dėl savo pobūdžio gali nuolat keistis. Remiantis SESV, kompetentingos institucijos gali priimti sprendimus, kuriais nustatomos Europos Sąjungos kompetencijos ribos. Todėl Europos Sąjunga pasilieka teisę atitinkamai iš dalies keisti šį pareiškimą, tačiau tai nėra būtina sąlyga, kad Europos Sąjunga galėtų naudotis savo kompetencija, susijusia su Atėnų protokolu reglamentuojamais klausimais. Europos Sąjunga informuos Tarptautinės jūrų organizacijos Generalinį sekretorių apie iš dalies pakeistą pareiškimą.“

3. Pagal šio straipsnio 1 dalį paskirtas (-i) asmuo (-enys), deponuodamas (-i) Sąjungos prisijungimo prie Atėnų protokolo dokumentą, pareiškia TJO gairėse numatytą išlygą.

3 straipsnis

Sąjunga deponuoja prisijungimo prie Atėnų protokolo dokumentą ne vėliau kaip 2011 m. gruodžio 31 d.

4 straipsnis

1. Valstybės narės imasi reikiamų veiksmų Atėnų protokolo ratifikavimo ar prisijungimo prie jo dokumentams deponuoti per pagrįstą laikotarpį ir, jei įmanoma, ne vėliau kaip 2011 m. gruodžio 31 d.

2. Valstybės narės, deponuodamos Atėnų protokolo ratifikavimo ar prisijungimo prie jo dokumentus, pareiškia TJO gairėse numatytą išlygą.

▼B

PRIEDAS

VERTIMAS

1974 m. ATĖNŲ KONVENCIJOS DĖL KELEIVIŲ IR JŲ BAGAŽO VEŽIMO JŪRA 2002 m. PROTOKOLAS

ŠIO PROTOKOLO ŠALYS,

ATSIŽVELGDAMOS į tai, kad reikėtų patikslinti 1974 m. gruodžio 13 d. Atėnuose sudarytą Atėnų konvenciją dėl keleivių ir jų bagažo vežimo jūra, kad būtų numatytos didesnės kompensacijos, nustatyta griežtesnė atsakomybė, įdiegta supaprastinta ribojamųjų sumų atnaujinimo procedūra ir užtikrintas privalomasis draudimas keleivių naudai,

PRIMINDAMOS, kad Konvencijos 1976 m. protokolu vietoj aukso franko kaip atsiskaitymo vienetas nustatyta specialioji skolinimosi teisė,

ATKREIPDAMOS DĖMESĮ į tai, kad Konvencijos 1990 m. protokolas, kuriame numatytos didesnės kompensacijos ir supaprastinta ribojamųjų sumų atnaujinimo procedūra, neįsigaliojo,

SUSITARĖ:

1 straipsnis

Šiame Protokole:

1. *Konvencija* - 1974 m. Atėnų konvencijos dėl keleivių ir jų bagažo vežimo jūra tekstas.

2. *Organizacija* - Tarptautinė jūrų organizacija.

3. *Generalinis sekretorius* - Organizacijos Generalinis sekretorius.

2 straipsnis

Konvencijos 1 straipsnio 1 dalis pakeičiama šiuo tekstu:

„1. a) „vežėjas“ – asmuo, kuris yra sudaręs vežimo sutartį arba kurio vardu yra sudaryta vežimo sutartis, neatsižvelgiant į tai, ar faktiškai veža jis pats, ar vykdomasis vežėjas;

b) „vykdomasis vežėjas“ – asmuo, išskyrus vežėją, kuris yra laivo savininkas, frachtuotojas ar operatorius, kuris faktiškai vykdo visą vežimą arba jo dalį; ir

c) „vežėjas, kuris faktiškai vykdo visą vežimą arba jo dalį“ – vykdomasis vežėjas arba, jei vežėjas faktiškai vykdo vežimą, vežėjas.“

3 straipsnis

1. Konvencijos 1 straipsnio 10 dalis pakeičiama taip:

„10. *„Organizacija“* - Tarptautinė jūrų organizacija.“

▼B

2. Konvencijos 1 straipsnis papildomas šia 11 dalimi:

„11. *„Generalinis sekretorius“* - Organizacijos Generalinis sekretorius.“

4 straipsnis

Konvencijos 3 straipsnis pakeičiamas šiuo tekstu:

„3 straipsnis

Vežėjo atsakomybė

1. Už nuostolius, patirtus dėl laivybos įvykio sukeltos keleivio mirties ar kūno sužalojimo, vežėjas atsako tokiu mastu, kad tokie nuostoliai tam keleiviui kiekvienu atskiru atveju neviršija 250 000 atsiskaitymo vienetų, jeigu vežėjas neįrodo, kad įvykis:

a) įvyko dėl karo veiksmų, priešiškų veiksmų, pilietinio karo, sukilimo ar išskirtinio, neišvengiamo ir neįveikiamo pobūdžio gamtos reiškinio; arba

b) įvyko tik dėl trečiosios šalies veiksmo ar neveikimo tyčia siekiant, kad tas įvykis įvyktų.

Vežėjas atsako ir už nuostolius, viršijančius pirmiau nustatytą ribą, jei neįrodo, kad tas nuostolius sukėlęs įvykis įvyko ne dėl vežėjo kaltės ar aplaidumo.

2. Už nuostolius, patirtus dėl keleivio mirties ar kūno sužalojimo ne dėl laivybos įvykio, vežėjas atsako, jei įvykis, dėl kurio buvo patirta nuostolių, įvyko dėl vežėjo kaltės ar aplaidumo. Kaltės ar aplaidumo įrodinėjimo pareiga tenka ieškovui.

3. Už nuostolius, patirtus dėl rankinio bagažo praradimo ar sugadinimo, vežėjas atsako, jei įvykis, dėl kurio buvo patirta nuostolių, įvyko dėl vežėjo kaltės ar aplaidumo. Preziumuojama, kad nuostoliai dėl laivybos įvykio padaryti dėl vežėjo kaltės ar aplaidumo.

4. Už nuostolius, patirtus dėl kito bagažo, išskyrus rankinį, praradimo ar sugadinimo, atsako vežėjas, jei vežėjas neįrodo, kad įvykis, dėl kurio buvo patirta nuostolių, įvyko ne dėl vežėjo kaltės ar aplaidumo.

5. Šiame straipsnyje:

a) laivybos įvykis – laivo sudužimas, apsivertimas, susidūrimas ar užplaukimas ant seklumos, sprogimas ar gaisras laive arba laivo gedimas;

b) vežėjo kaltė ar aplaidumas apima ir vežėjui pavaldžių asmenų, veikiančių einant tarnybos pareigas, kaltę ar aplaidumą;

c) laivo gedimas – laivo veikimo sutrikimas, laivo daliai ar jo įrangai taikytinų saugos nuostatų nesilaikymas, kai jos naudojamos keleiviams gelbėti, evakuoti, įlaipinti ar išlaipinti; arba kai jos naudojamos laivo eigai, valdymui užtikrinti, saugiai laivybai, švartavimuisi, inkarui nuleisti ar pakelti, atvykti į prieplauką ar inkaravimo vietą arba išvykti iš jos, ar nuostolių kontrolei užliejimo atveju; arba kai jos naudojamos žmonių gelbėjimo priemonėms ant vandens nuleisti; ir

▼B

d) nuostoliai neapima baudinių nuostolių.

6. Vežėjo atsakomybė pagal šį straipsnį yra susijusi tik su nuostoliais, atsirandančiais dėl įvykių, įvykusių vežimo metu. Įrodinėjimo, kad įvykis, dėl kurio buvo patirta nuostolių, įvyko vežimo metu, ir įrodinėjimo dėl nuostolių dydžio pareiga tenka ieškovui.

7. Jokia šios Konvencijos nuostata nedaro poveikio vežėjo teisei pareikšti atgręžtinį reikalavimą trečiajai šaliai arba gynybos teisei argumentuojant paties nukentėjusiojo neatsargumu pagal šios Konvencijos 6 straipsnį. Jokia šio straipsnio nuostata nedaromas poveikis apribojimo teisei pagal šios Konvencijos 7 arba 8 straipsnius.

8. Prielaidos dėl šalies kaltės ar aplaidumo arba įrodinėjimo pareigos priskyrimas šaliai neužkerta kelio nagrinėti įrodymus tos šalies naudai.“

5 straipsnis

Konvencija papildoma šiuo 4a straipsniu:

„4a straipsnis

Privalomasis draudimas

1. Kai keleiviai vežami Susitariančiojoje Šalyje įregistruotu laivu, kuris pagal licenciją gali vežti daugiau kaip dvylika keleivių, ir kai taikoma ši Konvencija, vežėjas, kuris faktiškai vykdo visą vežimą arba jo dalį, turi draudimą arba kitą finansinę garantiją, pavyzdžiui, banko ar panašios finansų įstaigos garantiją, atsakomybei pagal šią Konvenciją dėl keleivių mirties ir kūno sužalojimo apdrausti. Privalomojo draudimo arba kitos finansinės garantijos riba yra ne mažesnė kaip 250 000 atsiskaitymo vienetų vienam keleiviui kiekvienu atskiru atveju.

2. Liudijimas, patvirtinantis, kad draudimas ar kita finansinė garantija galioja pagal šios Konvencijos nuostatas, yra išduodamas kiekvienam laivui, kai Susitariančiosios Šalies atitinkama valdžios institucija nustato, kad laikomasi 1 dalies reikalavimų. Susitariančiojoje Šalyje įregistruotam laivui tokį liudijimą išduoda arba patvirtina tinkama laivo registracijos valstybės valdžios institucija; Susitariančiojoje Šalyje neįregistruotam laivui jį gali išduoti ar patvirtinti kurios nors iš Susitariančiųjų Šalių atitinkama valdžios institucija. Šis liudijimas atitinka šios Konvencijos priede pateiktą formą, ir jame nurodomi šie duomenys:

a) laivo pavadinimas, skiriamasis numeris ar šaukinys ir registracijos uostas;

b) vežėjo, kuris faktiškai vykdo visą vežimą arba jo dalį, pavadinimas ir pagrindinė verslo vieta;

c) laivo TJO identifikacinis numeris;

d) garantijos rūšis ir trukmė;

▼B

e) draudiko ar kito asmens, teikiančio finansinę garantiją, pavadinimas ir pagrindinė verslo vieta, o atitinkamais atvejais – verslo vieta, kurioje buvo apdrausta arba kurioje buvo suteikta kita finansinė garantija; ir

f) liudijimo galiojimo terminas, kuris neturi būti ilgesnis negu draudimo ar kitos finansinės garantijos galiojimo terminas.

3. a) Susitariančioji Šalis gali įgalioti savo pripažintą instituciją ar organizaciją išduoti šį liudijimą. Tokia institucija arba organizacija informuoja tą valstybę apie kiekvieno liudijimo išdavimą. Visais atvejais Susitariančioji Šalis visiškai garantuoja, kad tokia tvarka išduotas liudijimas yra išsamus bei tikslus, ir įsipareigoja užtikrinti būtinas priemones, kad būtų laikomasi šio įpareigojimo.

b) Susitariančioji Šalis informuoja Generalinį sekretorių apie:

i) savo pripažintai institucijai ar organizacijai suteiktas konkrečias pareigas ir įgaliojimų suteikimo sąlygas;

ii) tokių įgaliojimų panaikinimą; ir

iii) datą, nuo kurios tokie įgaliojimai ar tokių įgaliojimų panaikinimas įsigalioja.

Suteikti įgaliojimai neįsigalioja anksčiau kaip praėjus trims mėnesiams nuo tos dienos, kai apie tai pateikiamas pranešimas Generaliniam sekretoriui.

c) Institucija arba organizacija, įgaliota išduoti liudijimus pagal šią dalį, įgaliojama bent jau panaikinti šiuos liudijimus, jei nesilaikoma sąlygų, kuriomis jie buvo išduoti. Visais atvejais institucija arba organizacija apie tokį panaikinimą praneša valstybei, kurios vardu buvo išduotas liudijimas.

4. Liudijimas išrašomas išduodančiosios valstybės oficialia kalba arba oficialiomis kalbomis. Jei vartojama ne anglų, prancūzų ar ispanų kalba, tekstą sudaro ir vertimas į vieną iš šių kalbų, o tais atvejais, kai valstybė taip nusprendžia, valstybės oficiali kalba gali būti nevartojama.

5. Liudijimas laikomas laive, o jo kopija perduodama saugoti valdžios institucijoms, tvarkančioms laivų registrą, arba, jei laivas nėra įregistruotas Susitariančiojoje Šalyje, liudijimą išdavusios ar patvirtinusios valstybės valdžios institucijai.

▼B

6. Draudimas ar kita finansinė garantija neatitinka šio straipsnio reikalavimų, jei jie gali nutrūkti dėl kitų priežasčių, negu liudijime nurodyto draudimo ar kitos garantijos galiojimo termino pabaiga, nepraėjus trims mėnesiams nuo tos dienos, kai 5 dalyje nurodytoms valdžios institucijoms buvo pateiktas pranešimas apie jo pabaigą, išskyrus tuos atvejus, kai šis liudijimas buvo perduotas šioms institucijoms arba per nurodytą laikotarpį buvo išduotas naujas liudijimas. Pirmiau nurodytos nuostatos panašiai taikomos pakeitimams, dėl kurių draudimas ar kita finansinė garantija nebeatitinka šio straipsnio reikalavimų.

7. Laivo registracijos valstybė pagal šio straipsnio nuostatas nustato liudijimo išdavimo ir galiojimo sąlygas.

8. Jokia šios Konvencijos nuostata negali būti aiškinama kaip neleidžianti Susitariančiajai Šaliai pasitikėti informacija, gauta iš kitų valstybių ar Organizacijos arba kitų tarptautinių organizacijų, apie draudimo ar kitos finansinės garantijos šios Konvencijos tikslais teikėjų finansinę būklę. Tokiais atvejais Susitariančioji Šalis, kuri remiasi tokia informacija, neatleidžiama nuo jos, kaip liudijimą išduodančios valstybės, atsakomybės.

9. Liudijimus, išduotus ar patvirtintus kontroliuojant Susitariančiajai Šaliai, šios Konvencijos tikslais priima kitos Susitariančiosios Šalys; kitos Susitariančiosios Šalys juos laiko turinčiais tą pačią galią kaip jų pačių išduoti ar patvirtinti liudijimai net tuo atveju, jeigu jie yra išduoti ar patvirtinti laivui, neįregistruotam Susitariančiojoje Šalyje. Susitariančioji Šalis gali bet kada prašyti liudijimą išdavusios ar patvirtinusios valstybės konsultacijos, jeigu ji mano, kad draudimo liudijime įvardytas draudikas ar garantas yra finansiškai nepajėgus vykdyti šia Konvencija nustatytų įsipareigojimų.

10. Reikalavimas dėl kompensacijos, kuriai taikomas draudimas ar kita finansinė garantija pagal šį straipsnį, gali būti pateikiamas tiesiogiai draudikui ar kitam asmeniui, teikiančiam finansinę garantiją. Tokiu atveju 1 dalyje nustatyta suma taikoma kaip draudiko ar kito asmens, teikiančio finansinę garantiją, atsakomybės riba, net jeigu vežėjas ar vykdomasis vežėjas neturi teisės į atsakomybės ribojimą. Atsakovas gali toliau remtis gynyba (išskyrus bankrotą ar likvidavimą), kuria remtis 1 dalyje nurodytas vežėjas būtų turėjęs teisę pagal šią Konvenciją. Be to, atsakovas gali remtis gynyba argumentuodamas, kad žala buvo padaryta dėl draudėjo tyčinio aplaidumo, bet atsakovas nesiremia jokia kita gynyba, kuria atsakovas būtų galėjęs turėti teisę remtis draudėjo iškeltoje byloje atsakovui. Atsakovas bet kuriuo atveju turi teisę reikalauti, kad vežėjas ir vykdomasis vežėjas būtų įtraukti kaip bylos šalys.

▼B

11. Visos pagal 1 dalį taikomo draudimo ar kitos finansinės garantijos teikiamos sumos yra skiriamos tik reikalavimams pagal šią Konvenciją tenkinti ir visos tokių sumų išmokos atleidžia nuo atsakomybės, atsirandančios pagal šią Konvenciją, tokiu mastu, kokiu tos sumos yra išmokėtos.

12. Susitariančioji Šalis draudžia eksploatuoti su jos vėliava plaukiojantį laivą, kuriam taikomas šis straipsnis, jei nėra išduotas liudijimas pagal 2 arba 15 dalis.

13. Atsižvelgdama į šio straipsnio nuostatas, kiekviena Susitariančioji Šalis pagal savo nacionalinę teisę užtikrina, kad draudimas ar kita finansinė garantija tokiu mastu, koks nurodytas 1 dalyje, galiotų kiekvienam laivui, turinčiam licenciją vežti daugiau kaip dvylika keleivių, neatsižvelgiant į tai, kur jis įregistruotas, įplaukiančiam į Susitariančiosios Šalies teritorijoje esantį uostą arba iš jo išplaukiančiam, kai taikoma ši Konvencija.

14. Nepaisydama 5 dalies nuostatų, Susitariančioji Šalis Generaliniam sekretoriui gali pranešti, kad 13 dalies tikslais nereikalaujama, kad į jos teritorijoje esančius uostus atplaukiantys ar iš jų išplaukiantys laivai turėtų arba pateiktų pagal 2 dalį reikalaujamą liudijimą, jei liudijimą išdavusi Susitariančioji Šalis Generaliniam sekretoriui yra pranešusi, kad ji tvarko įrašus elektronine forma, kuriais gali naudotis visos Susitariančiosios Šalys, patvirtinančius liudijimo buvimą ir leidžiančius Susitariančiosioms Šalims vykdyti savo įsipareigojimus pagal 13 dalį.

15. Jei draudimas ar kita finansinė garantija nėra suteikta Susitariančiajai Šaliai priklausančiam laivui, su tuo susijusios šio straipsnio nuostatos nėra taikomos tokiam laivui, tačiau laivas turi turėti laivo registracijos valstybės atitinkamų valdžios institucijų išduotą liudijimą, kuriame nurodoma, kad laivas priklauso tai valstybei ir kad atsakomybė yra apdrausta 1 dalyje nustatyta suma. Toks liudijimas kuo tiksliau atitinka 2 dalyje nustatytą formą.“

6 straipsnis

Konvencijos 7 straipsnis pakeičiamas šiuo tekstu:

„7 straipsnis

Atsakomybės už mirtį ir kūno sužalojimą riba

1. Vežėjo atsakomybė už keleivio mirtį ar kūno sužalojimą pagal 3 straipsnį jokiu atveju neviršija 400 000 atsiskaitymo vienetų vienam keleiviui kiekvienu atskiru atveju. Tais atvejais, kai pagal bylą nagrinėjančio teismo teisę žala atlyginama mokant periodines išmokas, lygiavertė bendra tų išmokų vertė neviršija pirmiau paminėtos ribos.

▼B

2. Susitariančioji Šalis konkrečiomis nacionalinės teisės nuostatomis gali reglamentuoti 1 dalyje nustatytą atsakomybės ribą, jeigu nacionalinė atsakomybės riba, kai ji yra nustatyta, nėra mažesnė už 1 dalyje nustatytą ribą. Susitariančioji Šalis, besinaudojanti šioje dalyje numatytu pasirinkimu, praneša Generaliniam sekretoriui apie priimtą atsakomybės ribą arba apie tai, kad tokia riba nenustatyta.“

7 straipsnis

Konvencijos 8 straipsnis pakeičiamas šiuo tekstu:

„8 straipsnis

Atsakomybės už bagažo ir transporto priemonių praradimą ar sugadinimą riba

1. Vežėjo atsakomybė už rankinio bagažo praradimą ar sugadinimą jokiu atveju neviršija 2 250 atsiskaitymo vienetų vienam keleiviui vieno vežimo metu.

2. Vežėjo atsakomybė už transporto priemonių praradimą ar sugadinimą, įskaitant visą toje transporto priemonėje arba ant jos vežamą bagažą, jokiu atveju neviršija 12 700 atsiskaitymo vienetų už vieną transporto priemonę vieno vežimo metu.

3. Vežėjo atsakomybė už kito bagažo, nei paminėtas 1 ir 2 dalyse, praradimą ar sugadinimą jokiu atveju neviršija 3 375 atsiskaitymo vienetų vienam keleiviui vieno vežimo metu.

4. Vežėjas ir keleivis gali susitarti, kad vežėjo atsakomybei yra taikoma išskaitytina suma, neviršijanti 330 atsiskaitymo vienetų transporto priemonės sugadinimo atveju ir neviršijanti 149 atsiskaitymo vienetų vienam keleiviui kito bagažo praradimo ar sugadinimo atveju, šią sumą atskaitant iš nuostolio ar žalos atlyginimo sumos.“

8 straipsnis

Konvencijos 9 straipsnis pakeičiamas šiuo tekstu:

„9 straipsnis

Atsiskaitymo vienetas ir konvertavimas

1. Šioje Konvencijoje paminėtas atsiskaitymo vienetas yra Tarptautinio valiutos fondo nustatyta specialioji skolinimosi teisė. 3 straipsnio 1 dalyje, 4a straipsnio 1 dalyje, 7 straipsnio 1 dalyje ir 8 straipsnyje nurodyti dydžiai yra konvertuojami į bylą nagrinėjančio teismo valstybės nacionalinę valiutą pagal tos valiutos vertės ir specialiosios skolinimosi teisės santykį teismo sprendimo priėmimo dieną arba bylos šalių sutartą dieną. Susitariančiosios Šalies, kuri yra Tarptautinio valiutos fondo narė, nacionalinės valiutos vertė specialiosios skolinimosi teisės atžvilgiu apskaičiuojama pagal įvertinimo metodą, kurį Tarptautinis valiutos fondas taiko atitinkamą savo operacijų ir sandorių dieną. Susitariančiosios Šalies, kuri nėra Tarptautinio valiutos fondo narė, nacionalinės valiutos vertė specialiosios skolinimosi teisės atžvilgiu apskaičiuojama tos Susitariančiosios Šalies nustatytu būdu.

▼B

2. Tačiau valstybė, kuri nėra Tarptautinio valiutos fondo narė ir kurios teisė neleidžia taikyti 1 dalies nuostatų, šios Konvencijos ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo prie jos metu arba bet kuriuo metu vėliau gali pareikšti, kad 1 dalyje nurodytas atsiskaitymo vienetas yra lygus 15 aukso frankų. Šioje dalyje nurodytas aukso frankas atitinka šešiasdešimt penkis ir pusę miligramo devynių šimtų promilių prabos aukso. Aukso frankas į nacionalinę valiutą konvertuojamas pagal atitinkamos valstybės teisę.

3. 1 dalies paskutiniame sakinyje paminėtas apskaičiavimas ir 2 dalyje paminėtas konvertavimas atliekami taip, kad Susitariančiųjų Šalių nacionaline valiuta būtų kuo tiksliau išreikšta ta pati 3 straipsnio 1 dalyje, 4a straipsnio 1 dalyje, 7 straipsnio 1 dalyje ir 8 straipsnyje nurodytų dydžių, kurie būtų gauti taikant 1 dalies pirmuosius tris sakinius, tikroji vertė. Valstybės praneša Generaliniam sekretoriui apie apskaičiavimo metodą pagal 1 dalį arba atitinkamais atvejais apie konvertavimo rezultatus pagal 2 dalį, deponuodamos šios Konvencijos ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo prie jos dokumentą ir kiekvieną kartą, kai kuris nors iš jų keičiamas.“

9 straipsnis

Konvencijos 16 straipsnio 3 dalis pakeičiama šiuo tekstu:

„3. Senaties terminų sustabdymo ir nutraukimo pagrindai reglamentuojami pagal bylą nagrinėjančio teismo teisę, tačiau bet jokiu atveju ieškinys pagal šią Konvenciją negali būti pareiškiamas pasibaigus vienam iš šių terminų:

a) penkeriems metams, skaičiuojant nuo keleivio išlaipinimo iš laivo dienos arba nuo tos dienos, kurią išlaipinimas iš laivo turėjo įvykti, atsižvelgiant į tai, kuri iš tų dienų yra vėlesnė; arba, jei anksčiau

b) trejiems metams, skaičiuojant nuo tos dienos, kai ieškovas sužinojo arba pagrįstai turėjo sužinoti apie įvykio sukeltą sužeidimą, nuostolius ar žalą.“

10 straipsnis

[nepateiktas]

11 straipsnis

[nepateiktas]

▼B

12 straipsnis

Konvencijos 18 straipsnis pakeičiamas šiuo tekstu:

„*18 straipsnis*

Sutarties sąlygų negaliojimas

Kiekviena sutarties sąlyga, nustatyta prieš įvykstant įvykiui, sukėlusiam keleivio mirtį ar kūno sužalojimą arba jo bagažo praradimą ar sugadinimą, kuria siekiama atleisti pagal šią Konvenciją atsakingą asmenį nuo atsakomybės keleiviui ar kuria nustatoma žemesnė atsakomybės riba, negu nustatyta šioje Konvencijoje, išskyrus numatytą 8 straipsnio 4 dalyje, ir kiekviena tokia sąlyga, kuria siekiama perkelti vežėjui ar vykdomajam vežėjui tenkančią įrodinėjimo pareigą ar apriboti 17 straipsnio 1 arba 2 dalyje nurodytą pasirinkimą, yra negaliojanti, bet tos sąlygos negaliojimas savaime nepadaro vežimo sutarties, kuriai ir toliau yra taikomos šios Konvencijos nuostatos, negaliojančia.“

13 straipsnis

Konvencijos 20 straipsnis pakeičiamas šiuo tekstu:

„*20 straipsnis*

Branduolinė žala

Pagal šią Konvenciją nenumatyta jokia atsakomybė dėl branduolinio įvykio padarytos žalos:

a) jei branduolinio įrenginio operatorius už tokią žalą atsako pagal 1960 m. liepos 29 d. Paryžiaus konvenciją dėl atsakomybės prieš trečią šalį atominės energijos srityje su pakeitimais, padarytais 1964 m. sausio 28 d. papildomu protokolu, arba pagal 1963 m. gegužės 21 d. Vienos konvenciją dėl civilinės atsakomybės už branduolinę žalą, arba pagal galiojančius jų pakeitimus ar protokolus; arba

b) jei branduolinio įrenginio operatorius už tokią žalą atsako pagal tokią žalą reglamentuojančią nacionalinę teisę, jei tokia teisė žalą patyrusiems asmenims yra visais atžvilgiais tiek pat palanki, kaip Paryžiaus arba Vienos konvencija, ar galiojantys jų pakeitimai ar protokolai.“

14 straipsnis

Liudijimo pavyzdys

1. Šio Protokolo priede pateiktas liudijimo pavyzdys pridedamas kaip šios Konvencijos priedas.

▼B

2. Konvencija papildoma šiuo 1a straipsniu:

„1a straipsnis

Priedas

Šios Konvencijos priedas yra neatsiejama Konvencijos dalis.“

15 straipsnis

Aiškinimas ir taikymas

1. Šią Konvenciją ir šį Protokolą šio Protokolo Šalys skaito ir aiškina kartu kaip vieną dokumentą.

2. Šiuo Protokolu patikslinta Konvencija taikoma tik tiems reikalavimams, kurie kyla dėl įvykių, įvykusių po šio Protokolo įsigaliojimo kiekvienoje iš šio Protokolo Šalių.

3. Šiuo Protokolu patikslintos Konvencijos 1–22 straipsniai kartu su šio Protokolo 17–25 straipsniais bei jo priedu sudaro vadinamąją 2002 m. Atėnų konvenciją dėl keleivių ir jų bagažo vežimo jūra.

16 straipsnis

Konvencija papildoma šiuo 22a straipsniu:

„22a straipsnis

Konvencijos baigiamosios nuostatos

Šios Konvencijos baigiamosios nuostatos – 1974 m. Atėnų konvencijos dėl keleivių ir jų bagažo vežimo jūra 2002 m. protokolo 17–25 straipsniai. Šioje Konvencijoje nuorodos į Susitariančiąsias Šalis laikomos nuorodomis į to Protokolo Šalis.“

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

17 straipsnis

Pasirašymas, ratifikavimas, priėmimas, patvirtinimas ir prisijungimas

1. Šis Protokolas teikiamas pasirašyti Organizacijos būstinėje nuo 2003 m. gegužės 1 d. iki 2004 m. balandžio 30 d. ir po to prie jo galima prisijungti.

2. Valstybės gali pareikšti sutikimą, kad šis Protokolas būtų joms privalomas:

a) pasirašydamos be ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo išlygų; arba

b) pasirašydamos su ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo išlygomis, po to ratifikuodamos, priimdamos ar patvirtindamos; arba

c) prisijungdamos.

3. Ratifikuojama, priimama, patvirtinama arba prisijungiama deponuojant atitinkamą dokumentą Generaliniam sekretoriui.

▼B

4. Ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumentai, kurie deponuojami po šio Protokolo pakeitimo visų esamų Susitariančiųjų Šalių atžvilgiu įsigaliojimo, arba užbaigus visas priemones, būtinas pakeitimui tų Susitariančiųjų Šalių atžvilgiu įsigalioti, taikomi šiam Protokolui su padarytais pakeitimais.

5. Valstybė nepareiškia sutikimo, kad šis Protokolas būtų jai taikomas, nebent būdama šių dokumentų Šalimi denonsuoja:

a) 1974 m. gruodžio 13 d. Atėnuose sudarytą Atėnų konvenciją dėl keleivių ir jų bagažo vežimo jūra;

b) 1976 m. lapkričio 19 d. Londone sudarytą Atėnų konvencijos dėl keleivių ir jų bagažo vežimo jūra protokolą; ir

c) 1990 m. kovo 29 d. Londone sudarytą Protokolą, kuriuo iš dalies keičiama Atėnų konvencija dėl keleivių ir jų bagažo vežimo jūra,

nuo tos dienos, kai šis Protokolas įsigalios toje valstybėje pagal 20 straipsnį.

18 straipsnis

Valstybės, kuriose taikomos kelios teisinės sistemos

1. Jei valstybę sudaro du arba daugiau teritorinių vienetų, kuriuose šio Protokolo reglamentuojamiems klausimams taikomos skirtingos teisinės sistemos, pasirašymo, ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo metu ji gali pareikšti, kad šis Protokolas taikomas visiems jos teritoriniams vienetams arba tik vienam ar keliems teritoriniams vienetams, ir ji gali bet kuriuo metu pakeisti šį pareiškimą pateikdama kitą pareiškimą.

2. Apie kiekvieną tokį pareiškimą pranešama Generaliniam sekretoriui ir aiškiai nurodomi teritoriniai vienetai, kuriems šis Protokolas taikomas.

3. Tokį pareiškimą pateikusios Susitariančiosios Šalies atžvilgiu:

a) nuorodos į laivo registracijos valstybę ir privalomojo draudimo liudijimo išduodančią ir patvirtinančią valstybę laikomos atitinkamai nuorodomis į teritorinį vienetą, kuriame laivas yra registruotas ir kuris išduoda arba patvirtina liudijimą;

b) nuorodos į nacionalinės teisės reikalavimus, nacionalinę atsakomybės ribą ir nacionalinę valiutą atitinkamai laikomos nuorodomis į atitinkamo teritorinio vieneto teisės reikalavimus, atsakomybės ribą ir valiutą; ir

c) nuorodos į teismus ir teismo sprendimus, kuriuos turi pripažinti Susitariančiosios Šalys, laikomos nuorodomis atitinkamai į atitinkamo teritorinio vieneto teismus ir teismo sprendimus, kurie jame turi būti pripažįstami.

▼B

19 straipsnis

Regioninės ekonominės integracijos organizacijos

1. Regioninė ekonominės integracijos organizacija, kurią sudaro suverenios valstybės, perdavusios tai organizacijai kompetenciją tam tikrais šiuo Protokolu reglamentuojamais klausimais, gali pasirašyti, ratifikuoti, priimti, patvirtinti šį Protokolą ar prie jo prisijungti. Regioninė ekonominės integracijos organizacija, kuri yra šio Protokolo Šalis, turi Susitariančiosios Šalies teises ir pareigas tiek, kiek ta regioninė ekonominės integracijos organizacija turi kompetencijos šiuo Protokolu reglamentuojamais klausimais.

2. Tais atvejais, kai regioninė ekonominės integracijos organizacija naudojasi savo balsavimo teise savo kompetencijos klausimais, ji turi tiek balsų, kiek yra jos valstybių narių, kurios yra šio Protokolo Šalys ir kurios yra perdavusios jai kompetenciją atitinkamu klausimu. Regioninė ekonominės integracijos organizacija nesinaudoja balsavimo teise, jeigu jos valstybės narės naudojasi savo balsavimo teisėmis, ir atvirkščiai.

3. Tais atvejais, kai Susitariančiųjų Šalių skaičius yra svarbus šiame Protokole, įskaitant šio Protokolo 20 ir 23 straipsnius, bet jais neapsiribojant, regioninė ekonominės integracijos organizacija yra nelaikoma atskira Susitariančiąja Šalimi, papildančia jos valstybes nares, kurios yra Susitariančiosios Šalys.

4. Pasirašymo, ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo metu regioninė ekonominės integracijos organizacija pateikia pareiškimą Generaliniam sekretoriui, kuriame nurodo šiuo Protokolu reglamentuojamus klausimus, dėl kurių jos valstybės narės, kurios pasirašė šį Protokolą arba kurios yra jo Šalys, yra perdavusios kompetenciją tai organizacijai, ir kitus svarbius tos kompetencijos apribojimus. Regioninė ekonominės integracijos organizacija nedelsdama praneša Generaliniam sekretoriui apie pareiškime pagal šią dalį nurodytos kompetencijos pasiskirstymo pakeitimus, įskaitant naujus kompetencijos perdavimo atvejus. Tokie pareiškimai Generaliniam sekretoriui pateikiami pagal šio Protokolo 24 straipsnį.

5. Daroma prielaida, kad Susitariančios Šalys, kurios yra regioninės ekonominės integracijos organizacijos, kuri yra šio Protokolo Šalis, valstybės narės, turi kompetenciją visais šiuo Protokolu reglamentuojamais klausimais, dėl kurių apie kompetencijos perdavimo atvejus tai organizacijai nebuvo aiškiai pareikšta ar pranešta pagal 4 dalį.

20 straipsnis

Įsigaliojimas

1. Šis Protokolas įsigalioja praėjus dvylikai mėnesių nuo tos dienos, kai 10 valstybių pasirašo jį be ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo išlygų, arba deponuoja Generaliniam sekretoriui ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumentus.

▼B

2. Valstybėje, kuri šį Protokolą ratifikuoja, priima, patvirtina ar prie jo prisijungia jau įvykdžius 1 dalyje nustatytas įsigaliojimo sąlygas, šis Protokolas įsigalioja praėjus trims mėnesiams nuo tokios valstybės atitinkamo dokumento deponavimo dienos, bet ne anksčiau, negu šis Protokolas įsigalioja pagal 1 dalį.

21 straipsnis

Denonsavimas

1. Šį Protokolą kiekviena Susitariančioji Šalis gali denonsuoti bet kuriuo metu, kai šis Protokolas įsigalioja toje valstybėje.

2. Denonsuojama deponuojant denonsavimo dokumentą Generaliniam sekretoriui.

3. Denonsavimas įsigalioja praėjus dvylikai mėnesių nuo denonsavimo dokumento deponavimo Generaliniam sekretoriui arba ilgesniam laikotarpiui, jei toks laikotarpis nurodytas denonsavimo dokumente.

4. Tarp šio Protokolo Susitariančiųjų Šalių, tai, kad kuri nors iš jų denonsavo Konvenciją pagal jos 25 straipsnį, jokiu būdu negali būti aiškinama kaip šiuo Protokolu patikslintos Konvencijos denonsavimas.

22 straipsnis

Peržiūra ir keitimas

1. Organizacija gali sušaukti konferenciją šiam Protokolui peržiūrėti ar pakeisti.

2. Organizacija sušaukia šio Protokolo Susitariančiųjų Šalių konferenciją šiam Protokolui peržiūrėti ar pakeisti, jei to prašo ne mažiau kaip trečdalis Susitariančiųjų Šalių.

23 straipsnis

Atsakomybės ribų keitimas

1. Nedarant poveikio 22 straipsnio nuostatoms, šiame straipsnyje nustatyta speciali procedūra yra taikoma tik iš dalies keičiant šiuo Protokolu patikslintos Konvencijos 3 straipsnio 1 dalyje, 4a straipsnio 1 dalyje, 7 straipsnio 1 dalyje ir 8 straipsnyje nustatytas ribas.

2. Ne mažiau kaip pusės, bet visais atvejais ne mažiau kaip šešių šio Protokolo Susitariančiųjų Šalių prašymu kiekvieną pasiūlymą iš dalies keisti šiuo Protokolu patikslintos Konvencijos 3 straipsnio 1 dalyje, 4a straipsnio 1 dalyje, 7 straipsnio 1 dalyje ir 8 straipsnyje nustatytas ribas, įskaitant išskaičiuotinus dydžius, Generalinis sekretorius išplatina visoms Organizacijos narėms ir visoms Susitariančiosioms Šalims.

3. Kiekvienas taip, kaip pirmiau apibūdinta, pasiūlytas ir išplatintas pakeitimas pateikiamas Organizacijos teisės komitetui (toliau – Teisės komitetas) apsvarstyti ne vėliau kaip per šešis mėnesius nuo jo išplatinimo dienos.

▼B

4. Visos šiuo Protokolu patikslintos Konvencijos Susitariančiosios Šalys, kurios yra arba nėra Organizacijos narės, turi teisę dalyvauti Teisės komiteto posėdžiuose, kai svarstomi ir priimami pakeitimai.

5. Pakeitimai priimami Teisės komitete, išplėstame, kaip nustatyta 4 dalyje, dviejų trečdalių dalyvaujančių ir balsuojančių šiuo Protokolu patikslintos Konvencijos Susitariančiųjų Šalių balsų dauguma, jei balsavimo metu dalyvauja ne mažiau kaip pusė šiuo Protokolu patikslintos Konvencijos Susitariančiųjų Šalių.

6. Remdamasis pasiūlymu iš dalies keisti ribas, Teisės komitetas atsižvelgia į su įvykiais susijusią patirtį, ypač į jų padarytos žalos dydį, piniginių verčių pokyčius ir pasiūlyto pakeitimo poveikį draudimo išlaidoms.

7. a) Joks ribų pakeitimas pagal šį straipsnį negali būti svarstomas praėjus mažiau kaip penkeriems metams nuo tos dienos, kai Protokolas buvo pateiktas pasirašyti, arba mažiau kaip penkeriems metams nuo ankstesnio pagal šį straipsnį priimto pakeitimo įsigaliojimo.

b) Jokia riba negali būti padidinta taip, kad viršytų šiuo Protokolu patikslintoje Konvencijoje nustatytą ribą atitinkantį dydį, padidintą šešiais procentais per metus, apskaičiuotą remiantis nuo tos dienos, kai Protokolas buvo pateiktas pasirašyti, priskaičiuotu pamatiniu dydžiu.

c) Jokia riba negali būti padidinta taip, kad viršytų šiuo Protokolu patikslintoje Konvencijoje nustatytą ribą atitinkantį dydį, padaugintą iš trijų.

8. Apie kiekvieną pagal 5 dalį priimtą pakeitimą Organizacija praneša visoms Susitariančiosioms Šalims. Pakeitimas yra laikomas priimtu pasibaigus aštuoniolikos mėnesių nuo pranešimo dienos laikotarpiui, nebent per tą laikotarpį ne mažiau kaip vienas ketvirtadalis valstybių, kurios pakeitimo patvirtinimo metu buvo Susitariančiosios Šalys, būtų pranešusios Generaliniam sekretoriui, kad jos nepritaria pakeitimui; tuo atveju pakeitimas yra atmetamas ir neįsigalioja.

9. Kiekvienas pakeitimas, laikomas priimtu pagal 8 dalį, įsigalioja praėjus aštuoniolikai mėnesių nuo pritarimo jam.

10. Pakeitimas yra privalomas visoms Susitariančiosioms Šalims, jei jos nedenonsuoja šio Protokolo pagal 21 straipsnio 1 ir 2 dalis ne vėliau kaip prieš šešis mėnesius iki pakeitimo įsigaliojimo. Toks denonsavimas įsigalioja įsigaliojus pakeitimui.

11. Kai pakeitimas yra priimamas dar nepasibaigus jam pritarti skirtam aštuoniolikos mėnesių laikotarpiui, jei jis įsigalioja, jis tampa privalomas valstybei, kuri tuo laikotarpiu tampa Susitariančiąja Šalimi. Valstybei, kuri tampa Susitariančiąja Šalimi pasibaigus tam laikotarpiui, yra privalomas pakeitimas, kuriam pritariama pagal 8 dalį. Šioje dalyje nurodytais atvejais valstybei pakeitimas tampa privalomas, kai tas pakeitimas įsigalioja arba kai toje valstybėje įsigalioja šis Protokolas, jei jis įsigalioja vėliau.

▼B

24 straipsnis

Depozitaras

1. Šis Protokolas ir visi pagal 23 straipsnį priimti jo pakeitimai deponuojami Generaliniam sekretoriui.

2. Generalinis sekretorius:

a) praneša visoms šį Protokolą pasirašiusioms ar prie jo prisijungusioms valstybėms apie:

i) kiekvieną naują pasirašymo atvejį ar ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumento deponavimą, nurodydamas jo datą;

ii) kiekvieną pareiškimą ir pranešimą pagal šiuo Protokolu patikslintos Konvencijos 9 straipsnio 2 ir 3 dalis, 18 straipsnio 1 dalį ir 19 straipsnio 4 dalį;

iii) šio Protokolo įsigaliojimo datą;

iv) kiekvieną pasiūlymą iš dalies keisti ribas, pateiktą pagal šio Protokolo 23 straipsnio 2 dalį;

v) kiekvieną pakeitimą, priimtą pagal šio Protokolo 23 straipsnio 5 dalį;

vi) kiekvieną pakeitimą, kuriam buvo pritarta pagal šio Protokolo 23 straipsnio 8 dalį, nurodydamas to pakeitimo įsigaliojimo datą pagal to straipsnio 9 ir 10 dalis;

vii) kiekvieno šio Protokolo denonsavimo dokumento deponavimą, nurodydamas jo deponavimo ir įsigaliojimo datą;

viii) kiekvieną pranešimą, reikalingą pagal bet kurį šio Protokolo straipsnį;

b) perduoda oficialiai patvirtintas šio Protokolo kopijas visoms šį Protokolą pasirašiusioms ar prie jo prisijungusioms valstybėms.

3. Kai tik šis Protokolas įsigalioja, Generalinis sekretorius jo tekstą perduoda Jungtinių Tautų Sekretoriatui, kad jis būtų įregistruotas ir paskelbtas pagal Jungtinių Tautų Chartijos 102 straipsnį.

25 straipsnis

Kalbos

Šio Protokolo vienintelis originalas yra sudarytas arabų, kinų, anglų, prancūzų, rusų ir ispanų kalbomis, visi tekstai yra vienodai autentiški.

▼B

ATĖNŲ PROTOKOLO PRIEDAS

DRAUDIMO AR KITOS FINANSINĖS GARANTIJOS LIUDIJIMAS DĖL ATSAKOMYBĖS UŽ KELEIVIŲ MIRTĮ IR KŪNO SUŽALOJIMĄ

Išduotas pagal 2002 m. Atėnų konvencijos dėl keleivių ir jų bagažo vežimo jūra 4a straipsnio nuostatas

Laivo pavadinimas	Skiriamasis numeris arba šaukinys	TJO laivo identifikacijos numeris	Registracijos uostas	Vežėjo, kuris faktiškai vykdo vežimą, pavadinimas ir visas pagrindinės verslo vietos adresas

Patvirtinama, kad pirmiau nurodytam laivui galioja draudimas ar kita finansinė garantija, atitinkantys 2002 m. Atėnų konvencijos dėl keleivių ir bagažo vežimo jūra 4a straipsnio reikalavimus.

Garantijos rūšis .....

Garantijos trukmė .....

Draudiko (-ų) ir (arba) garanto (-ų) pavadinimas ir adresas

Pavadinimas .....

Adresas .....

Šis liudijimas galioja iki .....

Išduotas ar patvirtintas .....
(Visas valstybės pavadinimas)

ARBA

Kai Susitariančioji Šalis naudojasi 4a straipsnio 3 dalimi, turėtų būti naudojamas šis tekstas:

Šį liudijimą ..... (visas valstybės pavadinimas) Vyriausybės vardu išdavė .....
(visas institucijos ar organizacijos pavadinimas)

....
(Vieta) (Data)

.....
(Liudijimą išdavusio ar patvirtinusio pareigūno parašas ir pareigos)

Paaiškinimas:

1. Jei pageidaujama, prie valstybės pavadinimo gali būti pridedama nuoroda į šalies, kurioje liudijimas yra išduotas, kompetentingą valdžios instituciją.

2. Jei bendrą garantijos sumą sudaro garantijos ne iš vieno šaltinio, turėtų būti nurodomas kiekvienos iš jų dydis.

3. Jei garantija yra kelių formų, jos turėtų būti išvardijamos.

4. Skiltyje „Garantijos trukmė“ turi būti nurodyta data, nuo kurios tokia garantija galioja.

5. Skiltyje draudiko (-ų) ir (arba) garanto (-ų) „Adresas“ turi būti nurodoma draudiko (-ų) ir (arba) garanto (-ų) pagrindinė verslo vieta. Jei reikia, nurodoma verslo vieta, kur draudimas ar kita garantija yra sudaryti.